

sufix *-era* com un equivalent femení del *-ar* dels exemples anteriors. L'ús d'aquest sufix en abundancials de noms de plantes no és desconegut en català. Recordem de passada alguns topònims: *La Codonyera* (Marranya), *Bovera* (a les Garrigues), *Esparreguera* (sota Montserrat), *La Morera de Montsant* (Priorat).

Bedollet, Font del ~. Al terme d'Envall, Pallars Sobirà (Coromines, Envall xxxvii, 121.6). No és impossible que es tracti d'un derivat diminutiu de *bedoll*, però és molt més natural partir d'un collectiu BETULLETU 'bosc de bedolls'. Tenim aquí el sufix freqüentíssim en la toponímia catalana: *Aulet, Canet, Escobet, Freixenet, Lloret, Maçanet, Pinet, Teixet*.

Bedollets, Els. A Altron, Pallars Sobirà (Coromines xxxvi, 179.20). Probablement es tracta, com en el ca santerior d'un collectiu en -ETU. No estem ja lluny de la Vall d'Aran, on s'ha assenyalat l'existència de noms com *Et Bedoret*, en el terme de Lés (cf. Coromines, PVA+Ga., 329b44). X. T.

BEDÒS o millor BEDOÇ

NP i NL: de l'adjectiu emp. i ross. que significa 'palpissot', sobre el qual nota en el *DECat* però rectificada en el *Supl.* mostrant que no té o tancada sinó -òç i ha de ser mot pre-romà (potser celtisme). «Sig. Oden de *Bedoz*» a. 1205 (*Cart. Poblet*, 11), també doc. en un text eivissenc de 1294 (Macabich, *Hist. Ibiza, Antig.*, 155); Jacme *Bedos* 1323 (ross. *RLR* xxxii, 30 544).

Un *Bernat de Bedocio* o *Bedoç* figura en un doc. empordanès de Sta. Coloma de Fitor (prop de la Bisbal) a. 1321 (*BABL* iv, 479); «35 anys abans, l'homenatge prestat --- per Bernat de *Bedecon*, per --- Sta. Coloma de Fitor» (*BABL* iv, 513): pot ser el mateix personatge de 1321 o a tot estirar el seu pare; d'això resulta evident que hem d'entendre *Bedeçon* variant del mateix nom, amb dissimilació de *Bedoçon*. NP declinat a la manera dels NPP germànics (*Eneco/Eneccon, Ot/Odon, At/Aton, Ximeno/Ximennon*), de vegades estès també a noms purament romànics o altres: *Grand/Grando(n), Galind/Galindó, Can Bedòsa* te. Porqueres (xliv, 133), atesa la ò oberta, deu ser femení extret de *bedòs*.

Bedreda, V. PVArGc Bedrenya, V. Vedrenya Beduina, V. Badui, -uia Beença, V. Bença Bega, V. Begues

BEGET

Nom d'un poble de la vall del Llierca, a l'alta Garrotxa. Hi ha també un Pla de Beget (*plá bəžét*) a Sant Llorenç de Cerdans, en els pendents de la Serra de Cogul (Vallespir). Prop d'Albiol, a les muntanyes de Prades es troba el *Mas de Beget* i allà mateix Coromines va anotar el nom del barranc de *Beget* i del bosc de Beget. Possiblement en aquests casos el nom

es repeteix amb caràcter independent del de la població garrotxenca. En canvi, l'Hort del *Beget*, a Pià (xxv, 16.11), ha de manifestar un nom personal derivat del topònim.

PRON. POP.: *bəžét* (anotada per Casacuberta l'any 1932 i per Coromines en diverses ocasions, allà i en diversos pobles de la rodalia, des de l'any 1934).

DOC. ANT. a. 959: *Bejedo* (Monsalvatje xv, 185); a. 965: «in valle Albed, in villa *Beged*» (Abadal, *Eixalada*, p. 194); a. 966: «villa *Beged*» (*Marca Hisp.*, col·le. 885); a. 969: *Beget* (Monsalvatje xi, 219); a. 977: *Begeto* (Alsius, 16); a. 979: «--- in valle *Beiedo*» (Monsalvatje i, 240); a. 1159 i a. 1209: *Beget* (*BABL*, iv, 187 i 323); a. 1362: *Bageto* (Alsius, 16).

ETIM. Fa alguns anys, Coromines va imaginar un ètmon *ABIEGETUM, per ABIETETUM 'avetar', basant-se en l'existència dels mots *abieginus, abiegnus* (cf. l'aranès *aubieny, abiege*). No obstant, l'any 1989 el mateix Coromines va abandonar aquesta idea, pensant que el suposat *ABIEGETUM es fundava en una combinació audaç i poc fonamentada en els fets de la filologia romànica. Aleshores va descabdellar, en les cèdules manuscrites de l'*Onomasticon*, una etimologia preromana, basada en el basc *begi* 'ull', 'deu'. És un fet palès que Beget no és un lloc d'avets i en canvi tothom sap que aquella fonda vall és un niu de fonts i deus. Aquella zona conserva vells topònims bascoïdes (Oix, Olot, Bassegoda, Bas, Bestracá, Aguja) i no ens ha de fer escripòl un ètmon ibero-basc com BEGI-ETU 'el fontaner', 'el fondal de les deus', amb sufix collectiu, puix que aquest sufix, en forma articulada *-et-a* ha deixat la vasta progènie, que és ben coneguda en la toponímia i onomàstica basques. X. T.

El Begís (Sant Miquel de Cladells), V. *Albagés*

BEGÓS

Poble aranès, agr. a Vilamòs. Pron.: *begús*, 1924 ss. (a les Bordes, Bossost, Vilamòs i en el poble mateix, 1934). Crec haver-ne trobat una menció antiga *Begons* (nota extraviada).

ETIM. En tot cas ha de ser aquesta la forma etimològica: del NP germànic BRGO/BEGO (Först. 302): VILLA BEGONIS 'mas de BEGO'. D'aquest NP, tant en cas recte com en l'oblic, hi ha molts testimonis, i en terres tan veïnes com Benasc, on trobem els següents: «Sig. *Begus* magister» c. 1018, «Sig. Sanç *Begus*» en dos docs. de 1015-19, «sig. Sanç *Begus* fillii Friudilo» en un de 1020-1035 (MDuque, *Docs. Ovarra*, 28. 19, 38.19, 68.4, 116.16).

De la forma en cas oblic, tenim també un *Bernardus Begonis* que figura en doc. de 1288, relatiu a St. Ponç d'Erau; i avui en aquest te. resten dues masades anomenades *Begot-le-Haus* i *le-Bas*, però en aquests la *t* ha de ser mala grafia francesa, car això formava una «vicaria *Begonensis*» doc. a 990 (*Hist. Lgd.* v, 318); Holder li dóna la variant *vicaria Begosum*, com a medieval; s'endevina que aquí tenim també una fa-